

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Obce Stonavy**, se sídlem Stonava 730, zastoupeného Prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc., advokátem se sídlem Botičská 4, Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí** se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 827/580/14, 36933/ENV ze dne 6. 6. 2014, ve věci udělení souhlasu k provozování zařízení ke sběru a výkupu odpadů,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 7. 8. 2014 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 827/580/14, 36933/ENV ze dne 6. 6. 2014, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „správní orgán I. st.“) č. j. MSK 32207/2014 ze dne 7. 3. 2014, jímž byl dle § 14 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOdp“) udělen souhlas k provozování zařízení ke sběru a výkupu odpadů (a jejich skladování); zařízením je „Manipulační plocha pro skladování pneumatik Stonava, PATREM PIPE TECHNOLOGIES s. r. o.“, nacházející se na území žalobce.

Žalobce namítl, že správní orgán I. st. povolil v souladu se žádostí žadatele PATREM PIPE TECHNOLOGIES s. r. o. provoz zařízení pouze na pozemku parc. č. 3755/8 v k. ú. Stonava. Nicméně fakticky je zařízení provozováno i na okolních pozemcích. Dále namítl, že správní orgány nedostatečně vyhodnotily dopad zařízení na životní prostředí a zdraví lidí; správní orgány zamítly návrh žalobce na vypracování rozptylové a pachové studie a závěr o tom, že ke zvýšené prašnosti a zápachu nedochází a nebude docházet, byl opřen pouze o protokoly z místních šetření, které k těmto skutečnostem neobsahují relevantní zjištění. Přitom jen cirkulace vozidel přivážejících a odvážejících odpad představuje zátěž pro životní prostředí (prašnost, hluk, zápach z pryže). Závěr o souladu provozu zařízení s limity prašnosti a zápachu nemá oporu v provedeném dokazování. Závěrem pak žalobce namítl, že záměr měl být posouzen z hlediska zákona o posuzování vlivu na životní prostředí. Žalobce nesouhlasí se závěry podkladových rozhodnutí a s argumentací žalovaného, že provoz zařízení nevyžaduje žádnou novou stavbu či významnou úpravu zpevněných ploch. Záměry, které vyžadují posouzení vlivu na životní prostředí (EIA), jsou nejen stavby, ale i činnosti a technologie uvedené v příloze č. I. zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále „ZEIA“); pro provedení EIA není podmínkou zhotovení nové stavby. Žalobce poukázal i na směrnici 2011/92/EU, podle níž jsou posuzována všechna zařízení na zpracování odpadu. Proto má žalobce zato, že prostory sloužící jako sklad pneumatik mají být předmětem posouzení dle bodu 10.1. Soulad záměru s územním plánem pak na věc nemá vliv.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 9. 2014 navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření uvedl, že námitku prostorového vymezení zařízení vypořádal v napadeném rozhodnutí (str. 4-5); zdůraznil, že zařízení, o němž bylo rozhodováno, slouží jen ke skladování, přičemž zpracování odpadu se realizuje v jiném zařízení žadatele (a to v Třanovicích). Při ohledání místa v rámci řízení byly pneumatiky uskladněny pouze na pozemku parc. č. 3755/8 v k. ú. Stonava. K námitce týkající se prašnosti a zápachu odkázal žalovaný na str. 4-6 prvostupňového rozhodnutí a zdůraznil, že orgán I. st. vycházel ze závazného pokynu v předchozím zrušovacím rozhodnutí žalovaného a v případě žalobou napadeného rozhodnutí žalobce žádnou námitku k tomuto aspektu provozu zařízení nevznese. Pokud se týče námitky provozu nákladních vozidel, pak s ohledem na povolené kapacity, mohou denní obsluhu zajistit pouze 4 nákladní automobily; nadto zařízení je situováno mimo obytnou zónu obce Stonava. Orgán I. st. posoudil zařízení z hlediska ochrany ovzduší a z hlediska ochrany zdraví si vyžádal vyjádření krajské hygienické stanice. K námitce absence posouzení vlivů záměru na životní prostředí žalovaný uvedl, že správní orgány vycházely ze stanovisek orgánů povolaných k provádění EIA; navíc žalobce ve správním řízení provedení EIA nepožadoval. Žalovaný posoudil správnost prvostupňového rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správní řízení bylo zahájeno dne 7. 6. 2013 podáním žádosti k provozování zařízení na 7 pozemcích v k. ú. Stonava. Správní orgán I. st. rozhodnutím č. j. MSK 83874/2014 ze dne 24. 7. 2013 souhlasil s provozováním zařízení. Žalovaný k odvolání žalobce toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil orgánu I. st., který doplnil dokazování (zejména o místní šetření dne 30. 1. 2014) a zohledniv zúžení žádosti pouze na pozemek parc. č. 3755/8 rozhodnutím č. j. MSK 32207/2014 ze dne 7. 3. 2014 udělil souhlas k provozování zařízení. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

Soud považuje za nezbytné zdůraznit, že žalobce byl účastníkem správního řízení na základě § 14 odst. 7 ZOdP, který za účastníka povolává obec, na jejímž území má být zařízení provozováno.

Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Žalobce tak není účastníkem, o jehož hmotných právech by bylo ve správním řízení rozhodováno, ale zájemníkem se žalobní legitimací dle § 65 odst. 2 s. ř. s. Přípustnost hmotněprávní argumentace žalobce je tak v řízení před soudem omezena jen na otázky, jež žalobce vnesl do řízení před správním orgánem, učiniv je tak předmětem svého procesního práva na řádné vypořádání námitek a odvolacích důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 101/2015-53 ze dne 2. června 2016 a tam v odst. 24 citovanou prejudikaturu).

K námitce provozování skládky i na jiných pozemcích, než na povoleném pozemku parc. č. 3755/8, soud konstatuje, že je plně v dispozici žadatele, na které pozemky svou žádost omezí. Pakliže by provozoval povolené zařízení na jiných pozemcích, bylo by možno tuto skutečnost řešit v deliktním řízení, nikoli však v řízení povolovacím, které je předmětem žaloby, o níž je před soudem vedeno řízení.

K námitce neprokázání dodržení limitů prašnosti a pachu soud poukazuje na to, že tato námitka, včetně vypořádání toho, proč správní orgán nepřistoupil k vypracování studie, byla obsáhle vypořádána v prvostupňovém rozhodnutí na str. 4-6. Proti tomuto vypořádání žalobce nevznesl žádné odvolací námitky. Problematika vlivu dopravy na prašnost, hluk a zápach nebyla ve správním řízení žalobcem vznesena vůbec, proto se jí soud ze shora uvedených důvodů ohledně žalobní potence žalobce jakožto zájemníka (jakož i s ohledem na koncentrační zásadu správního řízení) nezabýval.

Pokud se týče námitky týkající se nutnosti zpracování EIA, pak soud poznamenává, že správní orgán I. st. hodnotil záměr z hlediska možného naplnění několika bodů, obsažených v příloze k ZEIA. Absence výstavby vylučuje použití bodu

10.6. Tvrdí-li žalobce, že mělo být postupováno dle bodu 10.1, je polemika s úvahami ohledně bodu 10.6 bezpředmětná. Dle bodu 10.1 podléhají EIA zařízení k odstraňování nebo využívání nebezpečných odpadů spalováním, fyzikálně-chemickou úpravou nebo skládkováním. Předmět skladování v zařízení však nebezpečným odpadem není. Odvolává-li se žalobce na znění směrnice č. 2011/92/EU, necituje ustanovení přílohy II bodu 11 písm. b) korektně, neboť toto nehovoří o zpracování odpadu, ale jeho zneškodňování. Předmětem povolovaného zařízení však zneškodňování odpadu není; nadto záměry uvedené v příloze II nepodléhají obligatornímu EIA (čl. 4 odst. 2 směrnice), takže přímý účinek směrnice ve vztahu k celé příloze II nelze vůbec dovodit.

Proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 11. května 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu